

ΕΤΟΣ Ε΄.
ΑΡΙΘ. 50.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1872.

Τιμὴ ἔτησια, Ἀθηνῶν λ. 50
" Ἐπαρχιῶν " 60

ΔΕΝ ΕΛΗΣΜΟΝΗΣΕ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ.

ΑΛΗΘΗΣ ΚΥΡΙΑ.

Πρὸ μικροῦ, ὅτε τεσσαράκοντα ἐκ τῶν παιδιῶν τὰ ὅποια ἀνῆκον εἰς ἓν τῶν ὀφρανοτροφείων τῆς Νέας Ὑόρκης ἐν Ἀμερικῇ, ἤτοιμάζοντο νὰ μετακομισθῶσιν εἰς μακρὸν τι μέρος. ἐν τούτων παρετηρήθη, ὅτι ἐδίπλωνε μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὸ ὑπένδυμα τοῦ πῆλου του, τὸ ὅποϊον πρότερον εἶχεν ἐξηλώσει καὶ τὸ ὅποϊον ἕνεκα τῆς πολυκαιρίας καὶ χρήσεως ἦτο πεπαλαιωμένον.

— Καὶ τί θὰ κάμης μ' αὐτὸ τὸ λερωμένον τσίτι, Ἰωάννη; ἐφώναζεν εἰς τῶν παρευρισκομένων εἰς τὸ παιδίον.

— Ἀπατᾶσαι, κύριε, — εἶπεν ὁ Ἰωάννης, — δὲν εἶναι λερωμένον—εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὅποϊον ἔχω πρὸς ἐνθύμησιν τῆς ἀποθανούσης μητρός μου—εἶναι μέρος τοῦ φορέματός της, τὸ ὅποϊον ἀπέκοψα, ὅταν αὐτὴ ἀπέθνησκειν εἰς τὸ ὑπερφύον.»

Ταῦτα εἰπὼν ἔθεσε τὸ τσίτινον ἐκεῖνο κομμάτιον ἐντὸς τοῦ κόλπου του, παρὰ τὴν καρδίαν του, ἔπειτα δὲ καλύψας τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, ἀνελύθη εἰς δάκρυα καὶ ὀλολυγμούς.

Τὸ μικρὸν τοῦτο ἀνέκδοτον ἄς διδάξῃ ὅλους τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας καὶ ἀκόμη τοὺς γονεῖς αὐτῶν, ὅτινες πιθανὸν νὰ ἀναγνώσωσιν αὐτὸ, νὰ μὴ φέρονται καὶ ὁμιλῶσι μὲ κακὸν τρόπον πρὸς τὰ πτωχὰ καὶ κακοενδεδυμένα παιδιά, διότι πιθανὸν ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ των, ἢ καὶ οἱ δύο ὁμοῦ νὰ ἦναι εἰς τὸν τάφον.—Πτωχὰ παιδιά! δὲν ἔχουν ἄλλο τι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον εἰμὴ τὰς δύο των χεῖρας, ὅπως ἐξοικονομήσωσι τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Ὅμιλεῖτε, λοιπὸν, πρὸς αὐτὰ μὲ καλὸν τρόπον καὶ περιποιεῖσθε αὐτά. τίς ἤξεύρει ἂν καὶ σεῖς ποτε περιέλθητε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν!

Συνέβη ποτε νὰ περιπατῶ ἡμέραν τινὰ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλατείας ὁδοὺς τῆς πόλεως συλλογίζομενος περὶ τινος ὑποθέσεως, τὴν ὅποιαν εἶχον νὰ ἐκτελέσω τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὑπὸ τὰς σκέψεις ἐκείνας εὐρισκόμενος, νεῆνις τις λαμπροενδεδυμένη μὲ ἐπροσπέρασεν· ἐνῶ δὲ ἐθεώρουν τὴν ὡραίαν καὶ πολυτελεῆ ἐνδυμασίαν της, «ἀρὰ γε, —εἶπον κατ' ἐμαυτῶν, — προσέχει εἰς τὴν καρδίαν της κατὰ τὸ ἦμισυ παρ' ὅτι φροντίζει διὰ τὸ σῶμά της;»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφθάσαμεν ἀπέναντι ἐξωθύρας, διὰ τῆς ὁποίας γέρων τις ὠθῶν ἀμαξάκι φορτωμένον ἄρτους προσεπάθει νὰ ἔμβῃ καὶ δὲν ἠδύνατο, διότι ἡ θύρα ἦτο βαρεῖα καὶ αὐτὸς ἀδύνατος.

Ἡ θεὰ τοῦτου ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς νέας, ἥτις πλησιάσασα πρὸς τὸν γέροντα, «Πρόσμενε—εἶπε, —καὶ ἐγὼ θ' ἀνοίξω τὴν θύραν καὶ κρατήσῃ αὐτὴν ἕως οὗ εἰσέλθῃς,» ὅπερ καὶ ἔπραξε δεχθεῖσα τὰς εὐχαριστήσεις τοῦ γέροντος μετὰ μειδιάματος.

Ἡ κυρία αὕτη εἶναι ἀξία ὡραίων ἐνδυμάτων, —εἶπον καὶ ἐγὼ πάλιν κατ' ἐμαυτῶν, —διότι εἰς τὸ ζῆθός της ὑπάρχει ὡραία καρδιά.»

Τί λέγετε σεῖς ὡραῖαι νεάνιδες, αἱ ὅποια περιπατεῖτε ἐπὶ ὑψηλοπτερίνων ὑποδυμάτων καὶ σαρώνετε τὰς ὁδοὺς μὲ τὰ μεταξωτά σας, θὰ ἐκάμνετε ἀρὰ γε τὸ αὐτὸ εἴαν ποτε συνέβαινε νὰ ἴδῃτε πτωχὸν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν; Ἐάν τὸ κάμης ἔχετε τῶ ὄντι ὡραῖαν καρδίαν καὶ εἰσθε ἀληθεῖς κυριαί!

ΤΑ ΑΝΔΡΕΙΑ ΒΕΛΓΟΠΟΥΛΑ.

Εἰς τὸ Βέλγιον ὑπάρχει συνήθεια νὰ δίδονται δημοσία βραβεῖα κατὰ πᾶν ἔτος εἰς ἐκείνους, ὅτινες διεκρίθησαν διὰ πράξεις ἠρωϊσμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως. Τὸ παρελθὸν φθινόπωρον εἰς τὰς Βρυξέλας διὰ

φορα τοιαῦτα βραβεῖα ἀπενεμήθησαν εἰς παιδιά ὡς ἐφεξῆς.

Ὁ Ἰούλιος Ῥαμευσένης ἐτῶν ἑπτὰ καὶ ὁ ἀδελφός του Ἐρρίκος, ἐτῶν ἕξ, ἐκλήθησαν ἄξιοι τοῦ βραβείου τρίτης τάξεως, διότι ἔσωσαν τὴν ζωὴν τῆς ἀδελφῆς των, ἥτις ἐπνίγετο εἰς τὴν λίμνην.

Ὁ Πολύδωρος Γουίττεδρόντιος ἐτῶν δώδεκα καὶ ἡμίσεως ἔλαβε βραβεῖόν τι, διότι ἔσωσεν ἐκ βεβαίου θανάτου παιδίον τι ἱστάμενον ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου, δραμῶν μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας του ζωῆς καὶ ἀποσύρας αὐτὸ σχεδὸν καθ' ἣν στιγμήν τὸ ἤγγιζεν ἢ σαράντα μίλια τὴν ὥραν τρέχουσα ἀτμάμαξα.

Ὁ Πέτρος Ἐϊνάρδος ἐνδεκαετῆς μόνον ἐβραβεύθη, διότι ἐρρίφθη εἰς τὸν ποταμὸν καὶ μολοντί δὲν ἐγνώριζε νὰ κολυμβᾷ κατώρθωσε νὰ σώσῃ παιδίον τι τὸ ὅποιον ἔπεσεν εἰς αὐτὸν καὶ ἐκινδύνευε νὰ πνιγῇ.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου τὰ παιδιά ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἀσχοῦνται εἰς φιλανθρωπικὰς πράξεις, ὥστε ὅταν ἀνδρωθῶσι καθίστανται ὠφέλιμοι καὶ χρήσιμοι πολῖται.

ΤΟ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΝ ΦΥΛΛΟΝ.

Ἡ εἰκονογραφία αὕτη παριστᾷ ζῶον τὸ ὅποιον εὐρίσκεται εἰς τὴν Νότιον Ἀφρικήν καὶ τὸ ὅποιον ὀνομάζεται τὸ περιπατοῦν φύλλον· εἶναι δὲ πολὺ περίεργον ἔντομον καὶ πολὺ ἁμοιάζει μὲ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατοικεῖ. Τὰ ζῶα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἔχουσι τὸ αὐτὸ χρῶμα μὲ τὸ μέρος ὅπου κατοικοῦσι. Τὰ πτηνὰ εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἁμοιάζουσι πρὸ πάντων κατὰ τὸ χρῶμα μὲ τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, οἱ ὅποιοι εἶναι τὸν περισσότερον χρόνον γυμνοὶ ἀπὸ φύλλα· ἐνῶ εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ λοιπὰς τρο-

πικὰς χώρας, ὅπου τὰ δάση εἶναι πάντοτε πράσινα καὶ ὅπου τὰ ἄνθη θαμβώνουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ τὰ ζωηρά των χρώματα, τὰ πτηνὰ εἶναι πράσινα, κυανᾶ, κίτρινα καὶ κόκκινα. Τὸ αὐτὸ βλέπομεν καὶ εἰς τοὺς ἰχθύας (ὀψάρια). Ὁ ἰχθύς ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸν εἶναι ἀργυροῦ χρώματος, ἐντὸς τοῦ νεροῦ ὁμοῦς ἢ ῥάχη του εἶναι τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης ἢ τοῦ παμοῦ ὅπου κολυμβᾷ. Αἱ ἀκρίδες εἶναι πράσινα ὅταν ζῶσιν ἐπὶ τοῦ πρασίνου χόρτου διὰ νὰ ἁμοιάζωσι μὲ αὐτὸ, ἔχουσι δὲ τὸ χρῶμα τοῦ ἀχύρου ὅταν ὡς μάλιστα καταστρέφωσι τὰ ὄριμα σπιρτά. Οἱ βάτραχοι, οἱ φρῶνοι, οἱ ὄφεις ἔχουσι τὸ αὐτὸ χρῶμα μὲ τὰς θέσεις ὅπου ζῶσι. Ὁ λόγος ὅλες τούτῃ βεβαίως πρέπει νὰ ᾔται ὅτι τὰ ζῶα διὰ νὰ ἐκπληρώσωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον ἐπέλασθησαν δὲν πρέπει νὰ πολυφαίνωνται. Ἐν τέτοις «τὸ περιπατῶν φύλλον» εἶναι διττῶς προφυλαγμένον· ὄχι μόνον εἶναι τοῦ αὐτοῦ χρώματος μὲ τὰ φύλλα, ἀλλ' ἔχει καὶ τὸ αὐτὸ σχῆμα· καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ πόδες του ἁμοιάζουσι μὲ μικρὰ φύλλα κεκολλημένα εἰς τὸν κορμὸν τοῦ μεγαλειτέρου.

Διὰ τῆς τοιαύτης ἁμοιότητος αὐτοῦ μὲ τὰ φύλλα ἀποφεύγει τὴν καταδίωξιν τῶν ἔντομοφάγων πτηνῶν, ἀπὸ τὰ ὅποια βρῖθουσι τὰ κλίματα εἰς τὰ ὅποια ζῶσιν αἱ πεταλοῦδες αὐταί. Πόσον θαυμαστὴ ἢ πρόνοια τοῦ Θεοῦ δι' ὅλα τὰ πλάσματά του!

ΤΥΦΛΟΥ ΠΑΙΔΟΣ ΟΡΙΣΜΟΣ.

Μικρὸν παιδίον, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἔβλεπον, ἐρωτήθην «τί εἶναι συγχώρησις;» ἀπήντησεν «Ἡ ὁσμὴ τὴν ὅποιαν χύνουσι τὰ ἄνθη ὅταν μαδύονται.» Τὸ τυφλὸν ἐκεῖνο παιδίον, διὰ τὸ ὅποιον ὁ κόσμος ἦτο σκοτεινὸς καὶ τὸ ὅποιον δὲν ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὸ ὡραῖον φῶς τοῦ ἡλίου, νομίζετε ὅτι δὲν ἔδωκεν ἀπάντησιν, ἢ ὅποια πραγματικῶς φανερώσει τί πρᾶγμα εἶναι ἡ συγχώρησις; Ναί· διότι τὸ νὰ αἰσθανώμεθα τὴν καρδίαν μας κλίνεσαν πρὸς ἑσους μᾶς ἀγαπῶσι, νὰ ἀγαπῶμεν τῆς ἑσος διὰ τὸ καλὸν μας ἐργάζονται, δὲν εἶναι τόσο δύσκολον πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ ἔχωμεν κλίσιν, νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ πράττωμεν τὸ καλὸν πρὸς ἑσους μᾶς κακοποιοῦσι καὶ μᾶς βλάπτουσιν ἁμοιάζομεν πρὸς τὸ δένδρον τοῦ κινωμόμου, τὸ ὅποιον χύνει τὴν γλυκεῖάν του ὀσμὴν περὶ τὸν σκληρὸν ἄνθρωπον, ὅστις τὸ πληγώνει. Ὁ γλυκύτατος καὶ πρῶτος Ἰησοῦς τῆτο ἔπραττε, καὶ οἱ ἀληθεῖς μαθηταὶ τῆς, τοὺς ὁποίους καὶ ἀδελφούς του ὀνομάζει, τοῦτο πράττουσιν. Καὶ τοῦτο, ἀγαπητὴ ἀναγνώστα, εἶναι τὸ γνώρισμα διὰ τοῦ ὁποίου διακρίνονται οἱ ἀληθινοὶ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ εἰς πᾶσαν ἐποχὴν καὶ πᾶσαν χώραν, εἰς τὰς καρδίας τῶν ὁποίων κατοικεῖ ΑΓΑΠΗ. «Ἐὰν ἀγα-